

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

ARTHUR VAN SCHENDEL, *Verlaine*, het Leven van een Dichter, Amsterdam, J. M. Meulenhoff, 1927.

Dit, zou ik meenen, is weer één van de beste boeken van Arthur van Schendel, den zoetgevooiden prozaïst, die volgens dien mirakuleus knappen litteratuur-beoefenaar en vertaler, den Italiaan Prampolini, de prins onzer litteratuurkunst moet worden genoemd. Ik ben het daar niet mee eens — al is er zéker iets, dat prinselijk aandoet in de gestalte van dezen schrijver, sprookjes-prinselijk dan voornamelijk — immers ook de prins in een sprookje bezit doorgaans dat vooral voor vele vrouwen bekoorlijke: iets week teeders, fluweelig zachts, bij al zijn wijsheid en ridderlijkheid.

Ook in zijn, toch heel wat moois bevattend, boekje over Shakespeare is Van Schendel aan dat zoete, dat vleierende, dat zoo vele zijner verhalen kenmerkt (ná het indrukwekkende *Drogon*, ná het sublieme *Een Zwerfer Verliefd* geschreven) niet geheel ontsnapt. En bij Gentle Will's juist zoo bij uitstek mannelijk-prinselijken, pittig-geestigen figuur paste die toon van schoone lieflijkheid... dikwijls wél, maar ook heel dikwijls niét. „Juist, Verlaine!” dacht ik bij het opslaan van dit laatste der geschriften van Van Schendel, „bij de zoete taalmuziek van den franschen dichter, al is zij lijdender en dus inniger en edeler dan die van den hollandschen prozaïst, zal zijn stel-kunst zich toch beter aansluiten.”

En zie, juist hier is de ouder, allicht ernstiger, allicht ook wat hoekiger en stroever geworden Van Schendel — kwam het ook misschien doordat hij Verlaine nader staat dan Shakespeare en het verdriet van den franschen dichter hem dieper raakte? — juist hier is onze prins zich aan zijn beroemde zoetgevooidheid niet te buiten gegaan. Dit boekje is ernstig, nauwkeurig (voor zoover ik kan nagaan) en in 't algemeen ook eenvoudig geschreven. Het boeit door zijn hoogst belangwekkend onderwerp en door de groote warmte waarmee dit behandeld werd — het speelt en flonkert niet, het geeft geen taal- of stijlvirtuositeiten. Soberder dan Van Schendel het deed kon het diep ontroerend verhaal over het sterven van Verlaine's moeder niet worden gedaan. Het staat er zoo:

„Doch ook zij werd ziek in haar kamertje. De vrouw of de dochter uit het logement naast hen kwam soms helpen.

„Toen de arts van den ernst der ziekte gesproken had zag hij de verschrikking van het dreigend verlies. Zij was de eenige die hem had liefgehad, de eenige die hem altijd met stralende oogen had aangezien.

„Na een langen stillen nacht zeide hij dat hij naar boven gedragen wilde worden om zijn moeder voor het laatst te kussen. Die toevallig aanwezig